

SÁNTHA ATTILA

Nem sokat, de éltem

*Féltem mindig a verstől,
felfalja egyszer a testem.
Mindig csak módjával
írni, nem túl személyesre,
s ha a vad túlságosan
jönne, retirálni azonnal.*

*Pedig éltem én,
nem sokat, csak éppen,
benne a gyomrában,
ha megfogott a vad.
Gondoltam, magamból
kilátni minő dőre –
max, a test elrejt,
hogy nem létezik.*

Sehonnán vers

II.

*Talán hogy nem vagyok,
vagy hogy mégis, igen,
menthetetlenül, mint
foszló varrat ingen.
Ki összefércelné,
lehetnél te, Inge?*

*Habár csak retorik
a kérdés, és esztelen:
szabónó vagy, ámde
tudom, hogy mást szeretsz.*

*Kancsal, mint az össze-
csengés, a szerelm.*

*Bújócska magammal:
példát szül agyvelem,
néha, ha úgy hiszem,
lehetnél még velem.
Halkan lépek bele,
mint a lapos elem.*

Magam népe

*Kutyákról vagy jót, vagy semmit.
Ó, hány verset és hány regényt
olvastam már róluk, kik
a gazdáért tűzbe mennek,
iszonyú próbákat állnak ki,
s ha kell, életüket adják.*

*Régen volt nekem is egy kutyám,
állítólag szerettem, már csak
elbeszélésekből tudom, korcs volt,
fehér és barna pettyes.
Én voltam az egyetlen, amit
maga körül elviselt.
Akkoriban még nem néztem
a kutyákban a származást (ma sem),
és ő sem, hogy én igazából
nem is ember, csak egy négyéves
(ám sokat mondok), tébláboló palánta.
Magányos kutya volt,
ki sosem tudta megszokni,
hogy elvették a kertünket, helyére
bazi nagy blokkot építettek,
és többtucat ember néz le rá.*

*Aztán egy nap megszeretett
egy felnőttet, ki nálunk dolgozott,
nem volt benne semmi különleges,
csak a szénaillat és ígérete
egy nagy, tágas, rohanós kertnek.
Elment vele, a szüleim
könnyen beadták a derekukat,
vissza se nézett, a kapuból
figyeltem, amint ugrándozik és
viháncol az ember lábainál.*

*Álmomban azóta néha jönnek,
rohannak felém kutyák,
s mielőtt a torkomhoz érnének,
megszorítom őket és szétpukkannak.
S ahogy megyek előre az időben,
nem nézek vissza, még egy kutyára,
ha felcsillan az ígéret földje.*

A méla tót

*Alászálltam, mint méla tót.
Vártam nyolcig és tízig,
mégsem szólt a telefon,
nem tudhattam hol lehetsz,
hallgatott a mobilom.
Most érzem a tegnapon
lejöttek az angyalok,
s hogy míg ketten tutajoztunk,
szívemhez nőttél
a tutajon.*

Az éj angyala

*Mióta a verstől nem
tőled félek, éjszaka.
S ha eljön az éj szaka
ágyból kelek és haza*

*megyek hol még nincsenek
emberek sem haza
csupán virág illata*

*az illatban meg ott lebegsz
halál híres angyala*

